

РЕШЕНИЕ

№ 4670

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 07.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **945** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Г. В. С., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], кв. Г. М., [улица], офис 312 чрез адв. Н. Д. Б. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 121 от 13.01.2022 г., издадена от Г. С. П. на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка /ПAM/ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на атакуваната заповед. Иска се нейната отмяна.

В съдебно заседание ответникът Г. С. П. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, оспорва жалбата и моли обжалваната заповед да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

На 13.01.2022 г. на жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия GA № 543975 /л. 11/, за това, че на същата дата в 16:00 ч. в [населено място], на [улица]срещу дом 5 с посока на движение от [улица]към

[улица]като водач на лек автомобил „А.“ А8 с рег. [рег.номер на МПС] е отказал да бъде изпробван с техническо средство Д. ТЕСТ 5000 /Дрегер/ с фабричен номер ARNJ – 0016, тариран до 10 м. 2022 г., за употреба на наркотични вещества и техните аналози чрез обиране на слонка в устната кухина. На жалбоподателя е издаден талон за изследване № 107528 за ВМА /л. 13/. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП – отказ да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. АУАН е предявен и подписан от жалбоподателя, като последният не е направил възражения и не е дал обяснения.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-000078 от 26.01.2022 г. /л. 15/ от Д. Д. Д. на длъжност началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на жалбоподателя са наложени наказания на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадена и обжалваната в настоящото съдебно производство заповед за прилагане на ПАМ /л. 12/. Същата е връчена на жалбоподателя на 13.01.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорената заповед. Същата представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и дали е съобразен с целта на закона.

Предмет на обжалване е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 121 от 13.01.2022 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Във връзка с това съдът намира за необходимо да уточни, че в изложението на жалбата се споменава „Заповед № 3756/31.12.2021 г.“, което съдът приема за техническа грешка.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспореният акт е издаден от Г. С. П. на длъжност младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Видно от Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директор на СДВР старши комисар И. И. /л. 18/ държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, са оправомощени да налагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП. В този смисъл атакуваната заповед е издадена от компетентен орган.

Оспорваният акт е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания за издаването му. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да

послужат като основание за отмяна на атакуваната заповед.

Относно спазването на материалноправните разпоредби съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. При тази законова регламентация необходимите материалноправни предпоставки за налагане на мярката в настоящия случай са управлението на МПС от страна на жалбоподателя и отказът му да бъде проверен с техническо средство или с тест или да бъде изследван с доказателствен анализатор, или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване.

От събраните писмени доказателства безспорно се установява, че в настоящия случай жалбоподателят е управлявал МПС.

Следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая процесният АУАН е издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения. Това, от своя страна, означава, че последният е редовно съставен, поради което на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното. Жалбоподателят не е представил никакви доказателства, с които да обори фактическите обстоятелства, посочени в издадения АУАН, поради което съдът приема, че същите отговарят на обективната действителност. В този смисъл от доказателствата и в частност – съставения АУАН с доказателствена сила съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, се установява и наличието на втората предпоставка – жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство Д. ТЕСТ 5000 /Дрегер/ с фабричен номер ARNJ – 0016 за установяване на употреба на наркотични вещества и техните аналози.

Във връзка с горното и видно от АУАН, жалбоподателят не е направил възражения срещу издадения акт нито пък е дал обяснения. Необходимо е да се подчертае, че изложеното в жалбата, а именно че жалбоподателят е дал обяснения, които не са били взети предвид, и че не му е дадена възможност да представи доказателства за същите, е недоказано, тъй като за тези твърдения не са представени никакви доказателства в хода на настоящото съдебно производство, а от друга страна, както вече беше изяснено, издаденият АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което съдът приема, че отбелязването в него за липса на възражения от страна на жалбоподателя отговаря на обективната действителност.

За пълнота съдът намира за нужно да посочи, че разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП регламентира както хипотезата на отказ от страна на водача да бъде проверен с

техническо средство или с тест, респ. да бъде изследван с доказателствен анализатор, така и хипотезата да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. В този смисъл от диспозицията на посочената правна норма следва еднозначен извод, че всеки отказ на водача да бъде тестван съставлява основание за налагането на ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. В тази връзка следва да се отбележи, че законодателят не е предвидил възможност водачите на МПС сами да избират как да бъдат изследвани – дали с техническо средство или тест, респ. с доказателствен анализатор, или чрез химическо изследване, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Поради изложеното съдът намира, че дори и жалбоподателят да е обяснил по време на проверката, че може да бъде изследван само в поликлиника, това не е основание за отмяна на процесната заповед. Жалбоподателят като водач на МПС, както вече беше изяснено, няма регламентирана в закона възможност да изкаже предпочитанията си по какъв начин желае да бъде изследван, а неговият отказ да бъде изследван с техническо средство /Д. ТЕСТ 5000/, който безспорно се установява по делото, е достатъчен, за да обоснове налагането на процесната ПАМ.

Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. „б” ЗДвП, поради което процесната ПАМ се явява законосъобразно наложена.

Следва да се има предвид, че принудителната административна мярка е с превантивен характер и има за цел да осуети възможността за извършване на други подобни нарушения. ПАМ не е административно наказание, както се сочи в жалбата. Оспорената заповед има самостоятелни правни последици, различни от акта, с който се установява административно нарушение и се налага административно наказание. ПАМ е форма на изпълнително- разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда.

По отношение на правната същност на процесната принудителна административна мярка следва да се има предвид, че тя не цели да санкционира/накаже нарушителя и/или трети лица, а да се постигне правно определена цел – осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на определен вид правонарушение. За разлика от хипотезите на налагане на административно наказание при реализиране на административнонаказателната отговорност на конкретно лице, в процесния случай разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН не намира приложение. Затова и несъотнесими към конкретния казус са изложените доводи в жалбата относно приложението на тази разпоредба.

При така установените факти и с оглед значимостта на засегнатите обществени отношения – безопасността на участниците в пътното движение, съдът приема, че наложената мярка е съобразена с целта на приложимия закон – осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения.

От материалите по делото не се установява засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото, тъй като в самия нормативен акт по- благоприятен вариант, с прилагането на който би се постигнала целта на закона, не е предвиден. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се

съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при наличието на материалноправните предпоставки за издаването ѝ, както и в съответствие с целта на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. В. С., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], кв. Г. М., [улица], офис 312 чрез адв. Н. Д. Б. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 121 от 13.01.2022 г., издадена от Г. С. П. на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно и на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП не подлежи на обжалване и протест.

На основание чл. 138 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ :